THƠ SONG NGỮ — THANH THANH -HOÀNG LONG H∏I

× Môt Cõi Xa Người Em đi mang n∏i bu∏n thiên c∏ Ta đứng nơi này ngon l∏a than Bu∏n trôi theo gió đi bi∏n biêt L∏a ng∏m thời gian cũng lanh tràn Môt thân nơi ∏y, em nhìn lai Tư th∏y h∏n em khóc biết ly? Hỡi ơi mây tr∏ng trôi v∏ núi Còn lai trong ta chút ngâm ngùi Ngàn năm với một ngàn năm nữa Nát đá phai vàng cõi t∏ sinh Nghe như nhân th∏ còn hơi th∏ Ai v∏n trông ai m∏t m∏i nhìn □ đây thăm thằm đời mưa gió Gió goi em v∏, ta đơi đây Ngo∏nh lại quê làng tre quạnh quẽ Con sông thơ ∏u nước vơi đ∏y N∏a đêm chơt thức h∏n phiêu lãng

Môt n∏a đời ta l∏i hen người

V∏n cứ ti∏c hoài sao l∏i hen Đời như con nước ch∏ng bu∏n trôi Mai m∏t giong bu∏m ra bi∏n rộng Chân mây ai đứng gọi h∏n ta Có ph∏i ngàn năm em đứng đó Ôm nàng Tô Thi ngó trăng tà V∏ đâu? Ta sẽ v∏ đâu nh∏ Có đứng cùng em bac mái đ∏u Bao lâu trời đ∏t còn dâu b∏ Vong h∏n c∏ qu∏c ti∏ng thương đau Khóc chi? Ta v∏n còn khóc mãi Dòng lê tuôn ngoài ch∏n vi∏n khơi Đời v∏n trôi xa ngàn dăm th∏m Mượn "be" Phạm Thái đ□ quên đời Ta v∏n c∐ quên, mà quên được? Làm "con ngưa đá lôi qua sông" Ti∏c môt đời trai sông đã can Bao nhiêu xương máu đã khơi dòng Ử nh∏! Ta mê đời vong ngữ Môt cõi hư huy∏n ti∏c mãi chi Ta lai nhìn ta lòng chơt t∏nh Trăm năm "thân th□ lỡ qua thì"!

HOÀNG LONG H∏I

A World Away

You have left taking with you the eternal dole And I remain here with the kiln of charcoal. Sadness has gone with the wind to vanish forever; Fire extinguished, time also grown cold however. Alone in that domain you look back in frustration, Feel for yourself your soul weeping separation? Oh clouds, white clouds that drift to mounts ashen, There still is in myself such a bit of compassion. A thousand years and one more thousand a year Rocks crumple, gold dissolves in this earthly sphere But as long as there still is breath in this existence, One is continuing to expect another at no distance. Life here is rain and wind in a profound state; That wind calls you back here where I am to wait. Bach around is the native village bamboo desolate, The childhood's river water up and down at its fate. Suddenly waking at midnight from a certain dream: Half of my life I have broken my promise — I deem. Always regretting that I failed by my word to abide, So life is like the stagnant spring not to stir its tide. I imagine someday I unfurl the sails to the sea wide, Someone at the horizon calls my soul to her side. Is that you stand there a thousand years through Embracing in the moon the husband-waiting statue? Where to go? Shall I go to what direction, gateway? Shall I stand together with you until hair turns grey? As long as vicissitudes still exist in this worldly life, Tragic echoes of our old country's soul will grow rife. Weep? I will always cry out of my deep emotion, The stream of tears will effuse in the distant ocean. Life is still elapsing thousand miles far-off in brine; Frustrated, to forget things one has recourse to wine. I have tried to forget, but how could I forget? Even stone war-horses did cross rivers to pay the debt. So to regret such youth, watercourses have gone dry; How much blood and bones did the influx come by! Oh well! I have used to admire illusory, alluring lies: Nothing too repent — of wild dreams under the guise. Looking back to myself suddenly wakes up my mind: My human condition in life has ruefully fallen behind. Translation by THANH-THANH

Thanh-Thanh.com

<u>LeXuanNhuan.com</u>